

Udskriftsdato: 18. december 2025

KEN nr 11042 af 05/07/2008 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse C-19-08 om diætkost - dokumentation - fødevareallergi - langvarig lidelse - nødvendige merudgifter

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 3500423-07

Ankestyrelsens principafgørelse C-19-08 om diætkost - dokumentation - fødevareallergi - langvarig lidelse - nødvendige merudgifter

Resume:

Ankestyrelsen fandt, at en ansøger, som havde en varigt nedsat fysisk funktionsevne på grund af fødevareallergi over for hvede og æg, var omfattet af den personkreds, som kunne få dækket udgifter til diætpræparater efter servicelovens bestemmelse om hjælp til dækning af nødvendige merudgifter ved den daglige livsførelse.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at ansøgers fødevareallergi var en langvarig lidelse af ganske indgribende karakter for den daglige tilværelse, idet der var tale om to meget almindelige forekommende fødemidler.

Ankestyrelsen lagde endvidere vægt på, at fødevareallergi over for hvede og æg i denne konkrete sag var særdeles veldokumenteret og kunne sidestilles med cøliaki. *)

Kassation:

Principafgørelsen er afløst af en nyere afgørelse

Kassationsdato:

01-05-2009

Love:

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 1117 af 26. september 2007 - § 100

Note:

*) se også Principafgørelse C-59-03

Sagsfremstilling:

Sagen drejede sig om en ansøger, der led af fødevareallergi over for hvede og æg.

Kommunen gav afslag på dækning af merudgifter, da det blev vurderet, at ansøger ikke hørte under den målgruppe, der kunne modtage støtte efter § 100 i serviceloven.

Begrundelsen var, at det ikke var afklaret om merudgifter som følge af fødevareallergi kunne dækkes efter § 100. Kommunen henviste til Ankestyrelsens praksis om cøliaki. Der var ved afgørelsen lagt vægt på, at lidelsen cøliaki ikke var konstateret, selv om ansøger fulgte samme diætkost som anbefalet til cøliaki. Det vurderedes, at der ikke var grundlag for at kunne sidestille ansøgers fødevareallergi med cøliaki.

Afgørelsen blev anket, og det sociale nævn ændrede kommunens afgørelse.

Nævnet fandt det sandsynliggjort på baggrund af sagens samlede oplysninger, at ansøger var omfattet af personkredsen, som kunne få dækket udgifter til diætpræparater.

Nævnet lagde vægt på, at der var tale om en livsvarig lidelse, som ville medføre udgifter til specialkost. Nævnet lagde endvidere vægt på, at det var vigtigt, at ansøger overholdt sin diæt for at kunne fungere i hverdagen uden smerter og ubehag.

Nævnet var opmærksom på Ankestyrelsens praksis om cøliaki hvor Ankestyrelsen ikke tog nærmere stilling til, om fødevareallergi var omfattet af § 100 i serviceloven og § 2, stk. 1, i merudgiftsbekendtgørelsen. Der var således ikke i reglerne udtømmende gjort op med hvilke lidelser, der kunne være omfattet af bestemmelsen.

Kommunen klagede over nævnets afgørelse. Kommunen vurderede, at der i den konkrete sag var tale om en lidelse, som efter kommunens vurdering ikke var af så indgribende karakter som cøliaki, PKU og Føllings sygdom, men at der i stedet var tale om en almindelig forekommende fødevareallergi over for hvede og æg.

Såfremt fødevareallergi kunne dækkes efter § 2, stk. 1, i merudgiftsbekendtgørelsen, vurderede kommunen, at der var tale om en væsentlig ændring af målgruppen for ydelsen, da allergier herunder fødevareallergi var en almindelig udbredt sygdom i befolkningen. Lidelserne som cøliaki, PKU og Føllings sygdom vedrørte en meget snæver personkreds.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af, om udgifter til diæt ved fødevareallergi over for hvede og æg kunne dækkes efter § 100 i serviceloven om dækning af merudgifter.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at ansøger var omfattet af personkredsen, som kunne få dækket udgifter til diætpræparater efter § 100 i serviceloven sammenholdt med § 2, stk. 1, i Socialministeriets bekendtgørelse nr. 626 af 15. juni 2006 om nødvendige merudgifter ved den daglige livsførelse.

Begrundelsen var, at ansøger havde en varigt nedsat fysisk funktionsevne på grund af sin fødevareallergi over for hvede og æg.

Ankestyrelsen lagde herved vægt på, at ansøgers fødevareallergi var en langvarig lidelse af ganske indgribende karakter for den daglige tilværelse, idet der var tale om to meget almindelige forekommende fødemidler.

Ankestyrelsen lagde endvidere vægt på, at fødevareallergi over for hvede og æg i denne konkrete sag var særdeles veldokumenteret og kunne sidestilles med cøliaki.

Ankestyrelsen fandt således, at udgifter til ansøgers diæt ved fødevareallergien måtte betragtes som en nødvendig merudgift som følge af ansøgers nedsatte funktionsevne.

Ankestyrelsen tiltrådte således det sociale nævns afgørelse.